

Ścieżki dostępności dla niewidomych

Data publikacji: 21.11.2019 16:40

Podczas IV Telekonferencji „Zobaczyć niewidzialne” jeden z prelegentów zaprezentował temat „ścieżka dostępu w Polsce i w Europie”. Krótki występ na ten temat wygłosił Łukasz Słowik w warszawskiej „Niewidzialnej wystawy”.

Temat, który przedstawił prelegent pomimo reprezentowanej przez niego Warszawy dotyczy również miejsc w naszym powiecie. Słowo „ścieżka dostępności” brzmi naukowo ale chodzi o nic innego jak tylko dostępności osób niepełnosprawnych do korzystania z miejsc użyteczności publicznej. W trakcie tego kilku minutowego wykładu Łukasz Słowik przedstawił problem dostępności miejsc użyteczności publicznej zwracając głównie uwagę na miejscach w Europie szczególnie w Amsterdamie w którym ten problem jest najlepiej rozwiązany.

Czym jest ścieżka dostępności dla osób niewidomych? Dostępność miejsc użyteczności publicznej dla osób niepełnosprawnych to nic innego jak tylko dostęp niepełnosprawnego do miejsca, urzędnika, punktu czy wydarzenia skierowanego dla wszystkich odbiorców. Niestety większość tego wydarzeń osoby z dysfunkcją mogą obejrzeć za pomocą relacji w internecie lub z pomocą przewodnika – nie zawsze mając taką informację.

Ścieżki dostępności mają na celu głównie zapewnienie wszystkim mieszkańcom miasta równego dostępu do przestrzeni publicznej. Doskonałymi przykładami takich działań są pasy ostrzegawcze czy ścieżki ułatwiające orientację osobom niewidomym. Niewidomy czy słabowidzący, któremu pomocnym staje się jego przewodnik może „dostrzec” otaczający go widok i wyobrazić sobie opisywany widok czy przedmiot. Jednak tutaj zaczynają się problemy: osoba niepełnosprawna ruchowo poruszająca się na wózku inwalidzkim woli aby poziom zejścia z chodnika na drogę w miejscu przejścia dla pieszych był bez żadnych obniżek chodnika, a osoba niewidoma woli aby był tam delikatny krawężnik obniżający dwa Poziomy.

Aby zaprojektować taką ścieżkę dostępną osobą niewidomym należy pamiętać o trzech podstawowych zasadach: Pierwsza mówi o zapewnieniu ciągłości, czyli przestrzeni, na której użytkownik z wadami narządu wzroku nie napotka żadnych przeszkód. To mówiąc obrazowo coś w rodzaju autostrady. Przestrzeni komfortowej, w której mamy gwarancję, że nie czyha na nas nic niebezpiecznego, jak słup, ściana budynku czy też latarnia. Drugim ważnym założeniem jest zachowanie skrajni poziomej o szerokości 80 centymetrów od osi pasa ostrzegawczego. Bardzo istotne jest dla nas również zachowanie kontrastu wizualnego. W Warszawie najczęściej występującym kolorem pasów ostrzegawczych jest żółty. Wyjątkiem są w tym przypadku ulice znajdujące się pod ochroną konserwatora zabytków, ponieważ w takich miejscach musimy dostosowywać kolor przyjmowanych rozwiązań do ich historycznego charakteru..

Jak do tej pory nie mamy dostępnego rozporządzenia, które może określić jakieś zasady projektowania czy wykonywania nowo powstających budynków mieszkaniowych oraz użyteczności publicznej. Jedynym obowiązującym dokumentem obecnie jest Prawo Budowlane. Jednak serdecznie zapraszamy osoby projektujące inwestycje drogowe w naszym powiecie do lekkich konsultacji ze środowiska osób niepełnosprawnych.

Andrzej Koenig